

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 2386/21
12.5.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Зорице Ђаковић, председника већа, др Драгице Попеску и Светлане Павић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Иван Савић, адвокат из ..., ул. ... бр. ..., против тужене ББ из ...-..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Петар Јанковић, адвокат из Београда, ул. Цара Душана бр.4, ради дуга, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П бр.14085/18 од 21.09.2020.године, у седници већа одржаној дана 12.05.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П бр.14085/18 од 21.09.2020.године.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Ставом првим изреке ожалбене пресуде, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му на име дуга исплати: износ од 4.600,00 долара, износ од 16.000,00 евра и износ од 1.700,00 швајцарских франака, све са законском затезном каматом почев од 07.09.2018.године, као дана подношења тужбе, па до исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС за валуту долар, евро и швајцарски франак на дан исплате. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженој на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 98.250,00 динара са законском затезном каматом почев од дана када се стекну услови за извршење, па до исплате, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправака пресуде, под претњом принудног извршења.

Против наведене пресуде тужилац је благовремено изјавио жалбу из свих законом прописаних разлога.

Тужена је дала одговор на жалбу.

Испитујући правилност ожалбене пресуде у границама законских овлашћења из члана 386 ЗПП-а, овај суд је нашао да је жалба тужиоца неоснована.

У поступку доношења ожалбене пресуде пред првостепеним судом нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које повреде овај суд као другостепени пази по службеној дужности, ни друге повреде поступка које би биле од битног утицаја на правилност или законитост побијане пресуде. Стога су неосновани жалбени наводи тужиоца да је у поступку пред првостепеним судом учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП-а, имајући у виду да је изрека ожалбене пресуде јасна и у складу са изнетим разлозима, те да су разлози о битним чињеницама у сагласности са садржином исправа и утврђеног чињеничног стања.

Из утврђеног чињеничног стања произилази да су парничне странке закључиле брак 25.10.2014.године. Тужилац је Другом основном суду у Београду дана 26.06.2018.године поднео тужбу ради развода брака против овде тужене, а која бракоразводна парница је окончана дана 30.10.2018.године доношењем пресуде П2 бр.1184/18, која је постала правноснажна дана 21.12.2018.године, а којом је разведен брак парничних странака. Тужилац је у прилог својих тврдњи да му тужена дугује новац, приложио девизни налог за исплату од 16.04.2018.године из којег је утврђено да је тужилац тог дана подигао 5.000 долара са рачуна код "Raiffeisen bank". Тужена је у време трајања брачне заједнице са тужиоцем била запослена, а у периоду од 01.01.2014.године, закључно са 31.12.2016.године јој је од стране предузећа "ВВ" д.о.о. сваког месеца исплаћивана месечна зарада, а дана 28.04.2016.године од стране предузећа "ВВ" д.о.о. јој је исплаћен износ од 2.000.000,00 динара.

Ценећи исказе парничних странака и сведока, првостепени суд није поверовао исказу тужиоца, те саслушаних сведока ГГ, ДД и ЂЂ, и то исказу тужиоца у делу у којем наводи да је туженој дао новац у износу од 1.700,00 швајцарских франака и у износу од 16.000,00 евра, будући да за напред наведене тврдње није доставио суду било какав писмени доказ, а да именовани сведоци који потврђују тужичеве наводе немају непосредних сазнања о наведеним околностима, већ им је све што о томе знају познато из приче тужиоца. Са друге стране, првостепени суд је поклонио веру исказу тужене и сведока ЕЕ, налазећи да је исказ тужене јасан, детаљан, логичан и искрен, те да је у свему сагласан са изведеним писменим доказима, па тако и у делу у којем наводи да је у периоду на који се односи тужбени захтев остваривала приходе по основу зараде, те да од туженог није узимала новац у износима који су наведени у тужби.

На овако утврђено чињенично стање, првостепени суд је применио материјално право и то одредбе члана 231 Закона о парничном поступку и нашао да тужилац током поступка није доказао да је током трајања брака са туженом у корист тужене

располагао износом од 1.700,00 швајцарских франака, 16.000,00 евра, као ни да је тужена мимо његовог знања и његовог допуштења од тужиоца присвојила износ од 4.600,00 долара, који износи представљају његову посебну имовину унету у брак, из којег разлога је његов тужбени захтев одбијен као неоснован.

По налажењу овог суда, првостепени суд је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно применио материјално право када је донео побијану одлуку, а разлоге које је дао за своју одлуку у свему као правилне прихвата и овај суд.

Наиме, правилно је првостепени суд нашао да у конкретном случају током поступка није на несумњив начин утврђено да је тужени дао на име зајма износе које потражује у тужби, те да у смилу правила о терету доказивања из члана 231 ЗПП није пружио доказе о основаности захтева и одговорности тужене за исплату тражених новчаних износа. Ово из разлога јер тужилац за своје тврдње није доставио суду писмене доказе који би са сигурношћу указали да је тужилац туженој на име зајма дао тражене новчане износе, док је са друге стране тужена доставила суду писмене доказе да је у периоду, у којем је по тврдњама тужиоца позајмио новац туженој, остваривала месечну зараду, да је имала редовна примања, те да јој је и дана 28.04.2016. године од стране предузећа "ВВ" д.о.о. исплаћен износ од 2.000.000,00 динара, а из којих писмених доказа произилази основаност тврдњи тужене да није имала потребе да позајмљује новац од тужиоца. Чињеница да је тужилац дана 16.04.2018. године подигао са девизног рачуна 5.000,00 долара не води несумњивом закључку да је износ од 4.600,00 долара позајмио туженој, тим пре што је у тужби и у исказу навео да је тужена без његовог знања и мимо његове дозволе узела тај износ, па је правилно првостепени суд закључио да није животно логично да тужилац након сазнања за присвајање износа од 4.600,00 долара није иницирао покретање кривичног поступка, будући да се и по наводима тужиоца конкретна ситуација не може подвести под уговор о зајму јер воље уговорних странака за закључење уговора о зајму није било.

Неосновани су жалбени наводи тужиоца да првостепени суд није правилно утврдио чињенично стање, те да није потпуно утврдио све чињенице релевантне за одлучивање у овој правној ствари. Ово из разлога јер код различитих и противречних навода парничних странака и сведока који су саслушани током поступка, првостепени суд није стекао уверљивост и истинитост тужеочевих навода, а разлоге које је навео уз свему прихвата и овај суд као правилне. Наиме, према члану 7 Закона о парничном поступку странке су дужне да изнесу све чињенице на којима заснивају своје захтеве и дужни су да предложе доказе којима се те чињенице утврђују. Суд утврђује чињенице од којих зависи одлука о основаности захтева искључиво на основу предложених и изведених доказа и одлуку доноси по свом уверењу на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно и свих доказа заједно, односно на основу резултата целокупног поступка. Начело слободне оцене доказа карактерише одсуство законом утврђених правила о избору доказа, о рангирању доказа према доказној снази, о начину испитивања појединог доказа. Суд према специфичностима конкретног случаја слободно без формалних ограничења цени изведене доказе и фомира своја уверења о доказаним односно недоказаним чињеницама по правилима логике. Правилној оцени изведених доказа у смислу члана 8 Закона о парничном поступку претходи пре свега потпуна анализа садржине исказа сведока и парничних странака у контексту оних

чињеница које су суду потребне као релевантне и важне за доношење одлуке. Првостепени суд је поступајући у складу са наведеним овлашћењима навео разлоге из којих није поклонио веру исказу тужиоца и исказима сведока саслушаних по његовом предлогу, које разлоге прихвата и овај суд. Све околности које у жалби наводи тужилац су цењени у склопу са осталим доказима изведеним током поступка, а по налажењу овог суда исте нису од утицаја на другачије одлучивање у овој правној ствари.

Услед недостатка адекватних доказа о постојању обавезе тужене, а код неуверљивости у истинитост тужиоцевих навода, тужилац није доказао да постоји обавеза тужене, а самим тим ни основ обавезивања на плаћање тражених новчаних износа, те су неосновани наводи жалбе тужиоца да првостепени суд није правилно применио материјално право.

Правилна је и одлука првостепеног суда о трошковима поступка, с обзиром да је наведена одлука донета правилном применом одредаба из члана 150, 153, 154 и 163 ЗПП и правилном применом Адвокатске тарифе.

Како се ни осталим жалбеним наводима тужиоца не доводи у сумњу правилност ожалбене пресуде, то је овај суд применом одредбе члана 390 ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке пресуде.

Одлука као у ставу другом изреке пресуде, донета је у смислу одредбе члана 165 ЗПП, имајући у виду да тужилац није успео у жалбеном поступку, док трошкови тужене на име састава одговора на жалбу не представљају нужне и неопходне трошкове за вођење овог поступка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА
Зорица Ђаковић с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић

Дна: Предмет доставити Првом основном суду у Београду